

Un nin crida

Solidaris

EL RIURE ENTREMALIAT

Hondures, 1990. Un huracà ha destruït el territori i la gent que abans gairebé no tenia per menjar ara no té on dormir. Javier Teniente (Vigo, 1968), fotografia estampes d'Àfrica i d'Amèrica Llatina. Amb elles no pretén mostrar la mort i la tristor. De fet, en el seu esperit hi ha el fet d'immortalitzar la dignitat. Un sentiment amb el qual sobreviuen els anònims protagonistes dels seus reportatges. Miguel Àngel Invarato, comissari de la mostra, trià aquesta fotografia "pel somriure que el nin esbossa davant la violència". I és que, pitjor que la contundència de l'huracà, resulten les condicions de vida a Hondures, creu Invarato. •

UN MÓN FELIÇ?

Fernando Molerés captà el nin Enrique el 1992. Una vegada hagué fugit d'una llar problemàtica, vivia al carrer. La seva colla, els al·lots del carrer. A la imatge, Enrique llança foc davant els semàfors, esperant captar l'atenció dels conductors o bé unes monedes. Quan es produeix una tallada de subministrament elèctric, dirigeix el trànsit amb les flames. I de vegades roba. Aquest reportatge fotogràfic valgué a Molerés, fotoperiodista basc, el World Press Photo al 1999. •

Imatges de la Dignitat.

La mostra s'inaugura avui al Casal Sollerí (Passeig del Born, 27) i quedarà oberta al públic fins al 29 de juny. •

PALMA Són rostres sense pretensions. Una estampa de països llunyans. I oblidats. Tanmateix, si els pessigollegen, no riuen? I si els enverinen, no moren? Fernando Mereda i Javier Teniente viatjaren

fins a Hondures i El Salvador per fer aquestes imatges, tal com ho ferien la resta dels 40 fotoperiodistes que componen la mostra Imatges per la dignitat. El seu comissari, Miguel Angel Invarato, explica

que “no es tracta de fotografies humanitàries, sinó humanistes”. Bon matís. I davant la barbàrie sobreviuen els codis de la dignitat; tracten d'explicar-nos. Sense paternalismes, però. “No volíem re-

crear cap èpica del fotògraf”, diu el comissari. Tot i que hi ha grans noms del sector, com ara Kim Manresa, Christine Spengler o Darío Mitidieri, per exemple. Sobren les paraules, idò. Perquè res-

sona el crit d'un nin en el silenci. El mateix que treu foc per la boca, somriu sota la pluja i camina entre soldats.

Tal vegada digui: “Si ens humiliem, no ens venjarem?”. • **A. Z.**

MIQUEL A. MARIA
miquelmaria@gmail.com

La imatge i la paraula

Quantes vegades no hem sentit el proverbi xinès “Una imatge val més que mil paraules”? Segons això, la saviesa xinesa tradicional hauria posat la capacitat comunicativa de la imatge per damunt de la de la paraula. Doncs resulta que es tracta d'una mala traducció: l'adagi xinès diu en realitat que una imatge pot expressar el significat de mil paraules. La cosa canvia, eh? Seria ridícul no reconèixer el poder

captivador, de síntesi, suggestió i projecció de la imatge gràfica. Gràcies a això, moltes fotografies periodístiques s'han convertit en símbol d'una reivindicació, en emblema d'una crisi humanitària o d'un esdeveniment colpidor. Però la imatge no pot substituir la paraula. Sense el discurs i l'argumentació, la imatge corre el risc de la simplificació... o de la manipulació. Tots tenim en ment aquella imatge d'una nena vietnamita corrent nua després d'un atac amb napalm: la foto sintetitza tot l'horror d'aquella guerra. Però és justament aquest poder el que va dur la CIA a enganyar tot el món amb la foto d'un corb marí cobert de petroli, presumptament vessat a la mar pels iraquians durant la invasió de Kuwait de 1991. Després vam saber que la foto pertanyia a la catàstrofe del petrolier *Exxon Valdez* a Alaska, ocorreguda dos anys abans... Imatge sí. Paraula, també. •

en el silenci